

အုပ်စုများ
ကို သိပါ

မြို့တော်ညီနောင်

CHARLES DICKEN'S

A TALE OF TWO CITIES

စာတိုက်အုပ်စု

ချားလ်စ် ဂျန်ဟူဖန်ဒစ်ကင်း

(၁၈၁၂-၁၈၇၀)

အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စာရေးဆရာကြီး ချားလ်စ်ဒစ်ကင်းသည် ၁၈၁၂ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၇ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်ပြည် ပို့စ်မောက်မြို့ ‘လင်ပို့’ ရွာ ကလေး၌ မွေးဖွား၍ သူ၏ ဖခင် ဂျန်ဒစ်ကင်း မှာ ရေတပ်ဘက်ဌာနတွင် သာမန်စာရေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ၏ မိခင်မှာ အလစ်ဇေဗက် ဗယ်ရိုး ဒစ်ကင်း ဖြစ်လေသည် ။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် လန်ဒန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့အလုပ်လုပ်ရသောအခါ ‘ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း’ သည် လည်း သူ၏ ဖခင်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေ သည် ။ "Great Expectations" (မျှော်တလင့်လင့်) ဝတ္ထုမှာ ချပ်သင်းမြို့ တွင် သူနေစဉ်က အတွေ့အကြုံများကို ထည့်သွင်းရေးသားထားသော ဝတ္ထုဖြစ်လေသည် ။

ဆရာကြီးမှာ အလွန်အသုံးအစွဲကြီး၍ အကြွေးတူပြီးလျှင် မပေးဆပ် နိုင်သော အကြွေးများကြောင့် ၁၈၄၂ ခုနှစ်တွင် လန်ဒန်မြို့ ‘မာရှယ်ဆီး’ အကျဉ်းထောင်၌ ကျခံခဲ့ဖူးလေသည် ။ ငယ်စဉ်က ဆင်းရဲ၍ ၁၂ နှစ်သား အရွယ်မှာ ပင် တစ်နေ့လျှင် တစ်သျှိုလင်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ရရှာသည် ။ ဤ ကဲ့သို့ အမျိုးမျိုးသော ဒုက္ခဆင်းရဲများ သည် သူကြီးပြင်းလာသောအခါ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အနာရုတ်များ ထင်၍ ကျန်ရစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ

ငယ်စဉ်က ဘဝခရီးတစ်လျှောက် သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံများ သည် သူ၏ အတွေးအခေါ်များကို ဝမ်းထဲမှ တန့်န့် ထိုးဆွ လှုံ့ဆော်ပေးသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။ ။

သူ၏ ဝတ္ထုများမှာ လည်း သူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံနှင့် သူ၏ ကိုယ်တွေ့ ခံစားမှုများကို ငယ်စဉ်က စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော သူ၏ ဘဝ နှင့် ရောစပ်ကာ ယင်းတို့ အပေါ်တွင် အမှီသဟဲပြု၍ ရေးသားသော ဝတ္ထုများက များ လေသည်။ ။

သူ့ကျောင်းနေခဲပုံ၊ သူဆင်းရဲပုံ၊ သူ၏ ကျောင်းသားဘဝ အတွေ့အကြုံ စသည် တို့ ကို ဆရာကြီး "David Coperfield" (ဒေးဗစ် ကော့ပါဖီး) ဝတ္ထုတွင် စာဖတ်သူ အကယ်ခံစားရသကဲ့သို့ သူ၏ ဘဝ အတွေ့အကြုံတို့ ကို စုံစုံလင်လင် ထည့်သွင်း သရုပ်ဖော်ရေးသားထား လေသည်။ ။

၁၈၂၇ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ရှေ့နေစာရေး အလုပ် ကို စ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ ဥပဒေနှင့် စာပေမှာ သူနှင့် အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်၍ ထို အခါမှ စ၍ ဆရာကြီးသည် စာပေလိုက်စားကာ စာပေနယ်ပယ်အတွင်း သို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ။

လက်ရေးတိုအတတ်ကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ပြီးနောက် ၁၈၃၂ ခုနှစ်တွင် လက်ရေးတို စာမေးပွဲကို ထိပ်တန်းမှ အောင်မြင်၍ ပါလီမန် သတင်းထောက် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပြန်လေသည်။ ။

ဤကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်စဉ် ဥပဒေဘက်မှ အားလျော့လာ၍ ဥပဒေကို တဖြည်းဖြည်း စွန့်ပစ်ကာ စာပေနှင့် သတင်းစာနယ်ပယ်သို့ တစ်စတစ် စ ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ။

ဆရာကြီးမှာ အပြောအဆို အရေးအသားမှ စ၍ အလွန်သေချာသူ

တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သတင်းထောက်လုပ်စဉ် အခါကလည်း နာမည်ကျော် သတင်းထောက် ဖြစ်ပြီးလျှင် အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ မြို့ကြီးတိုင်း လိုလိုသို့ပင် သွားရောက်ထောက်လှမ်း သတင်းယူသော အလုပ်ကို လုပ် ရလေသည်။ ။

ဆရာကြီးသည် ၁၈၃၆ ခုနှစ် ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့တွင် စကော့လူမျိုး ရှေ့နေကြီးတစ်ဦး၏ သမီး ‘ကက်သရင်ဟိုဂပ်’ ဆိုသူနှင့် လက်ထပ်၍ ထို အခါက ဆရာကြီးမှာ အသက် ၂၄ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ။

ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် သတင်းထောက်အလုပ်ကို စွန့်ပစ်၍ ငွေဝင်လမ်း အတော်အတန် ဖြောင့်သော ‘ဗင်တလီ၏ မိုက်ဆေလေနီ’ ခေါ် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ကမ္ဘာကျော် "Oliver Twist" (အော်လီဗာတွစ်) ဝတ္ထုကြီးကို အခန်းဆက်ဝတ္ထုအဖြစ်ဖြင့် ရေးသားခဲ့လေသည်။ ။ ထိုအခါက "Pickwick Papers" (ပစ်ဝစ်ပေပါ) မှာ အပြီးမသတ်သေးချေ။ သို့နှင့် တစ်နေ့တခြား နာမည်ကျော် ကြားလာခဲ့ပြီးလျှင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ သုံးလေးဦးတို့ နှင့်ပင် စာချုပ်များ ချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့လေသည်။ ။

ဆရာကြီး၏ ထူးခြားသော လက်ရာများမှာ အောက်ပါစာအုပ်များ ဖြစ်လေသည်။ ။

၁။ အော်လီဗာတွစ် (၁၈၃၈)

၂။ နိုကိုးလပ် နစ်ကယ်လဗီ (၁၈၃၉)

၃။ အဆန်းအပြား ဆိုင်ဟောင်းကြီး (၁၈၄၀)

၄။ ဗာနေဗီရပ် (၁၈၄၁)

၎င်းတို့ ကို ရေးသားပြီးနောက် ဆရာကြီးသည် ကျန်းမာရေးအတွက် အနားယူရန်နှင့် အင်အားမွေးမြူရန် အမေရိကန်ပြည်သို့ သွားရောက်ရာ

အမေရိကန်၌ လည်း ကျော်ကြားထင်ရှား လေသည်။ ။

အမေရိကန်ရှိ စာရေးဆရာများ ၊ စာပေ ဝါသနာအိုးများ ၊ သတင်းစာဆရာများကလည်း ဆရာကြီးအား လူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံများကို ရေးရာ၌ နက်နဲသိမ်မွေ့စွာ ရေးနိုင်သည့် နေရာတွင် သူမတူအောင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အမေရိကတိုက် မြို့အသီးသီးရှိ အကျဉ်းထောင်များ ၊ သာသနာရေးဆိုင်ရာ ကျောင်းကန်ဇရပ်များ ၊ စာသင်ကျောင်းများ ၊ ဆေးရုံနှင့် လူအိုရုံများ အစရှိသည့် လူထုနှင့် ပတ်သက်သော အဆောက်အအုံများ အားလုံးလိုလိုသို့ပင် ဂရုတစိုက် လိုက်လံပြသကြလေသည်။ ။ သို့နှင့် ဆရာကြီးမှာ အမေရိကတိုက်ရှိ မြို့ကြီး အားလုံးလိုလိုသို့ပင် ရောက်ဖူး၍ ၎င်းတို့ မှာ ‘အီရစ် ရေအိုင်၊ ဗာဖဲလိုး၊ နိုင်ယာဂရာ ရေတံခွန်’ စသည့် ထင်ရှားကျော်စောသော နေရာများ ဖြစ်လေသည်။ ။

အင်္ဂလန်သို့ အပြန်တွင် ‘အမေရိကန်မှတ်စုများ’ ဟူသော အမည်ဖြင့် စာအုပ်ကို ၁၈၄၂ ခုနှစ်တွင် ရေးသားထုတ်ဝေလေသည်။ ။

ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် သူ၏ ကျန်ရှိသော ဘဝအစိတ်အပိုင်းကို စာရေးခြင်းအလုပ်နှင့်ပင် တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့၍ ထိုအချိန်များ အတွင်း ရေးသားသော စာအုပ်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

၁။ ဒွန်ဗီနှင့်သား (၁၈၄၀)

၂။ ခရစ်စမတ်ကာရိုးခံ (၁၈၄၃)

၃။ ကရစ်ကက် အွန်ဟစ် (၁၈၄၃)

၄။ သီ - ချိုင်း (မ) (၁၈၄၄)

၅။ တစ္ဆေခြောက်သောလူ (၁၈၄၇)

ဆရာကြီး၏ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ထင်ရှားကျော်ကြားသော သူကိုယ်တိုင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိဟု ခေါ်လောက်သည့် "David Copperfield" (ဒေးဗစ်ကော့ပါးဖီး) ဝတ္ထုကြီးကို ၁၈၅၀ ခုနှစ်တွင် ရေးသားလေသည်။

အခြား ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုကြီးများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

၁။ ဗလီဟောက်စ် (၁၈၅၃)

၂။ ခက်ခဲသောအချိန်များ (၁၈၅၄)

၃။ ဒေါ်ရစ်ကလေး (၁၈၅၇)

၄။ မျှော်တလင့်လင့် (၁၈၆၁)

‘ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း ဘာသာပြန်၍ ဆုရခဲ့သော စာအုပ်’

ယင်းတို့ အနက် အချို့ကို အခန်းဆက်သဘော ရေးသားပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် လုံးချင်းစာအုပ် တစ်အုပ်အနေဖြင့် ထုတ်ဝေလေသည်။

၁၈၅၀ မှ ၁၈၅၉ ခုနှစ်တိုင်အောင် ဆရာကြီးသည် ‘အိမ်သုံးစကားများ’ ခေါ် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျထုတ်ဝေသော မဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိလေသည်။

ထို့နောက် ထိုအချိန်မှ စ၍ ကွယ်လွန်သည် အထိ အချိန်အတွင်း ‘နှစ်တစ်ပတ်လည်’ ခေါ် စာအုပ် ပထမတွဲကို ရေးသားပြီးနောက် ... ‘မြို့တော်ညီနောင်’ (A tale of two Cities) ယခု ဝတ္ထုကို ၁၈၅၉ ခုနှစ်၌ ရေးသားလေသည်။

၁၈၅၈ ခုနှစ်တွင် ဆရာကြီးသည် သူ၏ ဇနီးသည် နှင့် ကွဲကွာခဲ့သည်

။ ထိုအချိန်တွင် လက်ထပ်သက် ၂၂ နှစ်ရှိ၍ ကလေး ၁၁ ယောက်ပင် ရှိနေလေပြီ။ လင်မယားကွဲရခြင်း အကြောင်းမှာ ဆရာကြီးသည် ပြဇာတ်လောကမှ ရုပ်ချောကချေသည် မလေး ‘ဟယ်လင်’ ဆိုသူနှင့် ချစ်ကြိုက်သော ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်လေသည် ။ ထိုမိန်းကလေးနှင့် အကြောင်းပါပြီးနောက် သားကလေး တစ်ယောက်ပင် ရခဲ့၏။

၁၈၅၈ ခုနှစ်ကစ၍ ဆရာကြီးသည် ဇာတ်သဘင်လောကဘက်တွင် အထူးစိတ်ဝင်စားလာ၍ ‘ဇာတ်’ များကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေးသားလေသည် ။

ဤသို့ ဇာတ်သဘင်လောကဘက်၌ စိတ်ဝင်စားလာသလောက် အရေးအသားများမှာ လည်း များ၍ လာတော့၏။ ထိုအခါ အရွယ်လည်း ကြီးရင့် လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ ကျန်းမာရေးသည် ထိခိုက်လာတော့၏။ (ဆရာကြီးရေးသားသော ဇာတ်စာအုပ်ပေါင်း ၁၆ အုပ် ရှိခဲ့၏။)

၁၈၆၇ ခု၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ဆရာကြီးသည် အမေရိကသို့ ပြန်လာ၍ ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လ ၉ ရက်နေ့တွင် ဆရာကြီးသည် လန်ဒန်မြို့အနီး ‘ဝက်ဒ်ဟစ်လ်’ ရွာရှိ သူ၏ နေအိမ်တွင် သွေးဝမ်းရောဂါဖြင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားရှာလေသည် ။ သေသည့်အချိန်၌ပင် ရေး၍ မပြတ်သေးသော စာများ ကျန်ရစ်သေးရာ ယင်းတို့ မှာ စာဖတ် ပရိသတ်အတွက် နောင်ခေတ်များ တွင် အလွန်အဖိုးထိုက်တန်မည့် အရေးအသားများ ပါရှိလေသည် ။

သူ၏ ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် ဆရာကြီးသည် အလွန်လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်း ရှိသလောက် စိတ်တို၍ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူများနှင့် မကြာခဏ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောခဲ့ရသည် ။ သို့သော် အရေးအသား၌ မူ သူ၏ ခေတ်တွင် လူထုက ရိုသေလေးစား၍ လူအများ ချစ်ခင်

ကြည်ညိုသော စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ။ အခြား မည်သည့်စာရေးဆရာမျှ သူ၏ များ မြှောင်လှစွာသော ဇာတ်ကောင်များကဲ့သို့ အပြောအဆို၌ လည်းကောင်း၊ အာဝဇ္ဇန်း၌ လည်းကောင်း အသက်ဝင်မှု မရှိလှချေ။

သူ၏ ဝင်းခြံအတွင်း၌ သူ၏ ဆန္ဒအလျောက် ဆရာကြီး၏ အလောင်းကို ဖုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်ရသည်။ ။

အမှန်အားဖြင့်မူ ‘ဝက်စ်မင်စတာ’ ခေါ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ သာ ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ် ထိုက်ပေသည် ဟု အများက ဆိုကြလေသည်။ ။

ဒဂုန်ရွှေများ

*****

အခန်း (၁)

၁၇၈၉ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်ပြည် ပါရစ်မြို့ လူထုကြီးသည် အံ့ကြွလျက် ဗက်စတီး အကျဉ်းထောင်ကြီးကို ဝင်ရောက်စီးနင်းကာ မှူးမတ်မျိုးနွယ်တို့ ၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ကြိတ်မှိတ်ခံနေရရှာသော အကျဉ်းသား အမြောက်အမြားကို လွှတ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။ ။

ဤသည် ကား ... ပြင်သစ်အရေးတော်ပုံကြီး၏ ရှေ့ပြေး အဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ ။

ထိုအဖြစ်အပျက် မဖြစ်ပွားမီ ၁၄ နှစ်ခန့်က ၁၇၇၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ
၏ စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းလှသော နေ့တစ်နေ့တွင် လူကြီးတစ်ယောက်
သည် အင်္ဂလန်ပြည် ဒိုဗာမြို့ကလေးရှိ ဟိုတယ်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်သို့
ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် မိန်းမပျိုတစ်ဦးအတွက် နေရာထိုင်ခင်း
များ အသင့်ပြင်ဆင်ထားရန် ငှားရမ်းလေ၏။

ထိုလူကြီးမှာ လန်ဒန်မြို့တော်၏ တယ်လဆင် ဘဏ်တိုက်ကြီးမှ ‘မ
စွတာ ဂျာဗစ်လော်ရီ’ ဆိုသူ ဖြစ်၏။

တယ်လဆင် ဘဏ်တိုက်မှာ လန်ဒန်မြို့နှင့် ပါရစ်မြို့များ တွင် အလှ
ပုံအကြီးအကျယ် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ ... မိန်းမပျိုတစ်
ယောက်အား ... ပါရစ်မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် ထိုမိန်းကလေး
၏ မိသားစုနှင့် သက်ဆိုင်သော အတွင်းရေးကိစ္စတစ်ရပ်ကို ဆောင်ရွက်
ပေးရန် သူ့အား ... လန်ဒန်မြို့ရှိ တိုက်ကြီးမှ စေလွှတ် လိုက်လေသည် ။

မစွတာလော်ရီသည် အမောအပန်းဖြေ၍ မကြာသေးမီ ဆိုင်ရှေ့လမ်း
ပေါ်တွင် ရထားတစ်စီး ဆိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ချက်ချင်းလို
လိုပင် အခန်းတွင်းသို့ စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ဝင်လာကာ ... ‘မတာမင်း
နက်’ဆိုသူ မိန်းမပျိုတစ်ဦး ရောက်လာ၍ တယ်လဆင်ဘဏ်တိုက်မှ
လူကြီးအား တွေ့လိုသည် ဆိုကြောင်းနှင့် ပြောပြလေသည် ။

မစွတာ ဂျာဗစ်လော်ရီသည် မိန်းမပျိုရှိရာ အခန်းသို့ လိုက်သွားရာ
သူ့အား မတ်တတ်ရပ်လျက် ကြိုလင့်နေသော အသက် ၁၇ နှစ်ထက်
ကြီးဦးမည်မထင်သည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို တွေ့ရလေသည် ။

မိန်းမပျိုမှာ ပုပုပျပ်ပျပ် သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ရုပ်ရည်ချောမွေ့ လှ
ပ၏။ ဆံပင်များမှာ ရွှေရောင်သမ်းနေ၍ မျက်လုံးများမှာ ပြာ၍ နေလေ
သည် ။

သူသည် မိန်းမပျိုကလေးအား စိုက်ကြည့်နေရာမှ သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်ခါက အင်္ဂလိပ် ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ကူးခဲ့စဉ် သူ့ကိုယ်တိုင် ချိပိုးခဲ့ရဖူးသော ကလေးမလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့် တူနေသည် ကို အမှတ်ရမိလေသည်။ ။ မိန်းမပျိုကလေးက အသံခပ်ဝဲဝဲနှင့် -

"တစ်ဆိတ် ထိုင်ပါရှင် ..."

ဟု ပြောလိုက်၏။

မစ္စတာ လော်ရီသည် ဦးညွှတ်အရိုအသေ ပြုလိုက်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင် လိုက်လေသည်။ ။

မိန်းမပျိုကလေးက ဆက်လက်၍ -

"ကျွန်မ မနေ့ကပဲ ဘဏ်တိုက်က စာတစ်စောင်ရပါတယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ သွားလေသူ ကျွန်မဖခင်ရဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘဏ်တိုက်က လွှတ်လိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ပဲ ပါရစ်မြို့မှာ သွားပြီး တွေ့ဆုံဖို့ ညွှန်ကြားထားပါတယ်ရှင် ..."

မစ္စတာလော်ရီက -

"အဲဒီလူဟာ ကျုပ်ပါပဲ မိန်းကလေး ..."

ဟု ဖြေလိုက်သောအခါ မိန်းမပျိုက -

"ကျွန်မကလည်း ဒီလိုပဲထင်ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မက ပါရစ်ကိုလည်း သွားစရာရှိနေပြန်၊ နို့ပြီး မိဘလည်း မရှိ အဖော်လိုက်မယ့် မိတ်ဆွေလည်း မရှိပြန်ဆိုတော့ အဲဒီဘဏ်တိုက်က လူနဲ့ ပဲ အတူတူ သူ့အစောင့်အရှောက်ကို ခံယူပြီး သွားပါရစေလို့ ဘဏ်တိုက်ကို ကျွန်မ စာပြန်ရေးလိုက် တယ် ရှင်"

မစ္စတာလော်ရီက -

"ကျုပ်ကလည်း အခုလို စောင့်ရှောက်ခွင့်ရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်၊ စောင့်ရှောက်မယ် ဆိုတာလည်း ယုံကြည်စေလိုပါတယ် ..."

မိန်းမပျိုက -

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ... နို့ပြီး ကျွန်မ တွေ့ရမယ့်လူက ကျွန်မကို စွန့် ပတ်သက်ပြီးတော့ အသေးစိတ် ပြောပြလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အရာတွေဟာ အံ့ဩစရာကောင်းချင် ကောင်းမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းချုပ်တည်းပြီး ထားဖို့ အကြောင်းလည်း ဘဏ်တိုက် က ကျွန်မကို မှာ လိုက်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်မအဖို့ မှာ တော့ ပြောလိုက်တဲ့ အတိုင်း အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲဆိုတာသာ တစ်ဆိတ် အမိန့်ရှိပါတော့ရှင်"

မစ္စတာလော်ရီသည် ထိုကိစ္စကို မည်ကဲ့သို့ ရှင်းပြရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားလျက် ရှိစဉ် မစ္စမင်းနက်က သူနှင့် မစ္စတာလော်ရီတို့ ယခင်က တွေ့ဖူးပါသလောဟု ရုတ်တရက် မေး လိုက်လေသည်။

သို့သော် ... မစ္စတာလော်ရီက ၎င်းတို့ တွေ့ဆုံဖူးကြောင်း ရုတ်တရက် မပြောဘဲထားလျှင် ကောင်းမည်ဟု သဘောရသဖြင့် ထို အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ မပြောသေးဘဲ အောက်ပါ အကြောင်းအရာများကိုသာ ပြောပြလေ၏။

"ဒီလိုပါ ... မစ္စမင်းနက်၊ ကျုပ်ဟာ အလုပ်သဘောအရ မိမိတာဝန် ကို ဆောင်ရွက်နေခြင်းသာ ဖြစ်တယ်လို့ သဘောထားရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကို လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ မယူဆဘဲ စကားပြောတဲ့ စက်လို့ သာ ယူဆစေချင်ပါတယ်၊ အမှန်ပြောရရင်လည်း ကျုပ်ဟာ စကားပြောတဲ့ စက်ပါပဲ၊ ကဲ ... အခု ကျုပ်တို့ ဘဏ်တိုက်နဲ့ ဆက်သွယ်

နေတဲ့ ဖောက်သည် တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြပါမယ်။ အဲဒီ ... လူဟာ ပြင်သစ်လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ပဲ။ အတော်လည်း ပညာတော်တယ်။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဆိုပါတော့ ..."

မစ္စမင်းနက်က -

"ဗိုဗေးမြို့က များ လားရှင် ..."

မစ္စတာလော်ရီက -

"ဟာ ... ဟုတ်တာပေါ့။ ဗိုဗေးမြို့ကပါပဲ ... မိန်းကလေးရဲ့ ဖခင် မွန်ရှိယာမင်းနက်လိုပဲ ဗိုဗေးမြို့ကပေါ့ ...။ နို့ပြီး ... မွန်ရှိယာ မင်းနက်လိုပဲ ပါရစ်မှာ သူ့ကို အတော်လူသိများ တယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့ကို ပါရစ်မှာ ပဲ သိခဲ့တာပေါ့။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အလုပ်သဘောနဲ့ ဆက်သွယ်မိကြပြီး ... လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ပြင်သစ်က ဘဏ်တိုက်ခွဲမှာ ကျုပ် အလုပ်လုပ်နေရတုန်းက ပေါ့"

"သူဟာ ... အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ... သူတို့ ရဲ့ ပစ္စည်းထိန်းလူကြီး တစ်ယောက်ပေါ့။ သူ့ကိစ္စတွေကိုလည်း တခြားပြင်သစ် လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ ကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်ပေးရသလိုပဲ ‘တယ်လဆင်’ ဘဏ်တိုက်ကြီးက လုံးဝတာဝန်ယူပြီး ဆောင်ရွက်ပေးရတယ်။ ကျုပ်တို့ အချင်းချင်း ဆက်သွယ်မှုဟာ လုပ်ငန်းသဘောနဲ့ သာ ဆက်သွယ်ခြင်း ဖြစ်တယ် ... ဆိုတာ ယူဆစေလိုပါတယ် မစ္စမင်းနက်။ ကျုပ်မှာ တော့ လူတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နေ့စဉ်ကူးပြောင်း ဆက်ဆံနေရလေတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထူးခြားပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး သဘောမထားနိုင်ခဲ့ဘူး ... ကျုပ် ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကျုပ်ဟာ စကားပြောတဲ့ စက်ပါပဲ။ ဒါနဲ့ ဆက်ပြောရဦးမယ်"

မစ္စမင်းနက် -

"နေပါဦးရှင် ... အခုပြောနေတာက ကျွန်မအဖေအကြောင်းပါကလား ... ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တော့ ကျွန်မအမေဟာ ကျွန်မအဖေနဲ့ နှစ်နှစ်လောက်သာ ခြားပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားကြတယ်ထင်တယ်၊ နောက် ကျွန်မကို အင်္ဂလန် ခေါ်သွားတာဟာ ဦးမင်းပဲလို့ ထင်နေတယ်၊ ကျွန်မဖြင့် ဦးမင်းကိုပဲ တပ်အပ်စွဲချင်တော့တာပဲ"

မစ္စမင်းနက်က ဤကဲ့သို့ပြောရင်း ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ကမ်းလင့်သော လက်ကို မစ္စလော်ရီသည် အသာအယာဆွဲယူ နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီးနောက် -

"အဲဒီလူဟာ ကျုပ်ပဲ မစ္စမင်းနက်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ် အခုပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ငန်းသဘော အရသာ ဆက်ဆံလေ့ရှိတယ်၊ ဘယ်လိုမှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံခဲ့ဖူးတာ ထင်ရှားပြီ မဟုတ်လား ... ဒီနောက် မိန်းကလေးကို တယ်လဆင်ဘဏ်တိုက်ကပဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ ဘဏ်တိုက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တခြားကိစ္စတွေနဲ့ မအားမလပ်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေလေတော့ မိန်းကလေးနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးပေါ့၊ အင်မတန် အလုပ်များ တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဘယ်သူ့ အပေါ်မှာ မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံနိုင်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ"

ထို့နောက် သူသည် ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြန်လေသည်။

"ကျုပ်ပြောနေတာဟာ အခုအထိတော့ မိန်းကလေးပြောသလိုပဲ၊ မိန်းကလေးရဲ့ အဖေအကြောင်းမျိုးပါပဲ၊ နို့ပေမဲ့ ခြားနားတာကတော့ မိန်းကလေးရဲ့ အဖေဟာ သေပြီမို့ အများက ထင်နေကြသလို မသေသေးဘူးဆိုပါတော့၊ ကျုပ်ပြောတာ အံ့ဩသွားသလား"

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မစ္စမင်းနက်မှာ အကယ်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား လေသည်။

သို့နှင့် မစ္စတာလော်ရီ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို သူ၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်လေသည်။ ။

မစ္စတာဂျာဗစ်လော်ရီက ဆက်လက်၍ -

"တစ်ဆိတ် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ချုပ်ပြီး နားထောင်နော် မိန်းကလေး၊ ကျုပ်က လုပ်ငန်းသဘောကို ပြောနေတာ ... ကျုပ်ပြောသလို မိန်းကလေးရဲ့ အဖေဟာ မသေဘဲ ရုတ်တရက် တိတ်တစ်ဆိတ်ပျောက်သွားမယ်၊ သူ့မှာ လည်း ပုံစံစာရွက်ကို လက်မှတ်ထိုးရုံလောက်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အကန့်အသတ်မရှိ ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းခံနေရအောင် တတ်နိုင်တဲ့ တစ်ပြည်တည်းသားချင်း ရန်သူတစ်ယောက်လည်း ရှိမယ်၊ ဒီပြင်လည်း သူ့သတင်းကို ဇနီးဖြစ်တဲ့ သူက ရှင်ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားဆီ လျှောက်ထားတဲ့ အခါ ဘာမှ သတင်းမကြားရဘဲ ဘုန်းတော်ကြီးများက အသနားခံစာ တင်ပြန်တော့လည်း ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး ဆိုရင်တော့ မိန်းကလေး အဖေအကြောင်းနဲ့ ဗိုဗေးမြို့က ဆရာဝန်ရဲ့ အကြောင်းဟာ အတူတူပဲလို့ ဆိုရမှာ ပဲ"

"ဆက်ပြောပါဦးရှင်"

"ပြောပါ့မယ်၊ နားထောင်နိုင်ရဲ့ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ နားထောင်နိုင်ပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ အခုလို မတင်မကျပြောတဲ့ အတွက် ကျွန်မမှာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေပါတယ်ရှင်"

"အဲဒီဆရာဝန်ရဲ့ မိန်းမဟာ သူ့ကလေးမျက်နှာ မမြင်ခင် သူ့ခင်ပွန်းသည် ဟာ ... သေတယ် ရှင်တယ် မသိရလေတော့ အတော်ပဲ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရရှာတယ်"

"အဲဒီကလေးဟာ မိန်းကလေး မဟုတ်လားရှင်"

ဟု မစ္စမင်းနက်က လှမ်းမေးလေသည်။

"ဟုတ်တာပေါ့ ... မိန်းကလေးပါပဲ ကျုပ်ပြောခဲ့သလို သူ့သမီးက လေးကို မျက်နှာမမြင်ခင် ဆရာဝန်ရဲ့ ဇနီးဟာ အတော်ပဲ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရရှာတယ်။ ဒီတော့ တကယ်လို့ သူ့ကလေးကို မျက်နှာမြင်ပြီး တဲ့ အခါ ကလေးကို သူလိုပဲ စိတ်မဆင်းရဲရလေအောင် အဖေသေပြီလို့ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း စိတ်ထဲမှာ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားတယ်။ ဒါနဲ့ သမီးကလေး နှစ်ခါလယ်ရွယ်မှာ သူ သေသွားရှာတယ်ကွဲ့။ အဲဒီအချိန်အထိ သူ့ခင်ပွန်းသည် ရဲ့ အကြောင်း ဘာမှ သိမသွားရရှာဘူး။ သမီးကလေးမှာ လည်း ဖခင်ဖြစ်သူက ထောင်ထဲမှာ ပဲ သေလေပြီလား ... ဒါမှ မဟုတ် အခုထက်ထိ ထောင်ထဲမှာ ပဲ ရှိနေသေးသလား ဆိုတာ မသိရဘဲနဲ့ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လာခဲ့ပြီ ... နို့ပြီးတော့ မိန်းကလေးရဲ့ မိဘတွေဟာ သိပ်ပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီး မဟုတ်ကြဘူးဆိုတာလည်း မိန်းကလေး အသိပဲမဟုတ်လား၊ ရှိသမျှ ပစ္စည်းကိုတော့ ... မိန်းကလေး ဆက်ခံရမှာ ပဲ၊ နောက်ထပ် ပစ္စည်းဥစ္စာရဖို့လည်း သတင်းမကြားရပါဘူး ဒါပေမဲ့ ..."

မိန်းမပျိုကလေး၏ အမူအရာမှာ ပိုမိုထူးခြားလာသည် နှင့် မစ္စတာ ဂျာဗစ်လော်ရီသည် ဆက်လက်မပြောသေးဘဲ တစ်ခဏမျှ စကားဖြတ်လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက်မှ ဆက်လက်၍ -

"ဒါပေမဲ့ ... သူ့ကို အခု ... အခု တွေ့ပြီ၊ သူမသေသေးဘူးကွဲ့၊ နို့ပေမဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ပြီး အတော်ကြီး ပြောင်းလဲတော့နေပါလိမ့်မယ်၊ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိပါစေလို့ သာ ဆုတောင်းရတော့တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... သူမသေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ မိန်းကလေးရဲ့ ... ဖခင်ကို (ပြင်သစ်ပြည်) ပါရစ်မြို့တော်မှာ ရှိတဲ့ သူ့အစေခံ

ဟောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ ခေါ်ထားတယ်။ အခု ကျုပ်တို့ အဲဒီကို သွားရမှာ ပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ... သူ ဟုတ်မဟုတ် ပြဖို့ ဆိုပါတော့ မိန်းက လေးကတော့၊ သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ ပေါ့ ..."

မိန်းမပျိုသည် သူ၏ ဖခင်အား အရွယ်ကောင်းစဉ်က အခြေအနေမျိုး ၌ တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုး ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

ဗက်စတီးအကျဉ်းထောင်တွင် ၁၈ နှစ်လုံးလုံး မတရား အကျဉ်းခံခဲ့ရ သူတစ်ဦးအတွက် နဂိုရုပ်မျိုးကား အဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပေတော့အံ့နည်း။

"ကျွန်မတော့ ... လူကိုယ်တိုင် မတွေ့ရတော့ဘဲ သူ့ဝိညာဉ်ပဲ တွေ့ရ တော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ဦးရယ် ..." ဟု မိန်းမပျိုက ပြောလေရာ -

"အို ... မိန်းကလေးကလည်း သူ့အကြောင်း အခု အကုန်လုံး သိရပြီ မဟုတ်လား၊ နို့ပြီး မကြာခင် သူ့ဆီရောက်ရတော့မှာ ပဲ။ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ တော့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်၊ အခု သူက နာမည်တစ်မျိုးနဲ့ ဖြစ်နေတယ်ကွဲ့၊ နာမည်ရင်းကို မေ့သွားလို့ ပဲလား ... သက်သက် လူမသိအောင်ဘဲ ဖုံးထားသလား ... မပြောတတ်ပါဘူးကွယ် ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ အခုမှ စုံစမ်းကြည့်ဖို့ လည်း အကြောင်းမထူး တော့ပါဘူး၊ နို့ပြီး သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ နှစ်ပေါင်း ဒီလောက် ကြာအောင်ပဲ ပစ်ထားလို့ လား၊ အကျဉ်းပဲ ခံနေရသလား ဆိုတာ စုံစမ်း ကြည့်ဖို့ ဟာလည်း အခုတော့ အလကားပါပဲ ..."

"ဒီလို စုံစမ်းကြည့်ဖို့ ဆိုတာလည်း မလွယ်ဘူး မိန်းကလေးရဲ့ သူ့ အကြောင်းကို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာမှ မပြောဘဲ ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို ပြည်သစ်ပြည်တွင်းက ထုတ်ဖို့ သာ အရေးကြီးနေတယ်၊ ကျုပ်က အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး တယ်လဆင် ဘဏ်တိုက်

က လူလည်း ဖြစ်နေတာတောင်မှ ဒီကိစ္စကို မပြောမိအောင် အတော်
ရှောင်ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ် ကိုယ်မှာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာစာရွက်မှ မ
ထားဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ လျှို့ဝှက်ပြီး ဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စပေ
ကိုးဗျ ... အလို ... အလို ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင် ... ပြောတာလည်း တ
စ်လုံးမှ မကြားပါကလား ... မစွမင်းနက် ... မစွမင်းနက် ..."

မိန်းမပျိုသည် မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် မလှုပ်မယှက် ငုတ်တုတ်
ထိုင်ကာ မေ့မြော၍ သွားလေတော့သတည်း။

*****

အခန်း (၂)

ပြင်သစ်ပြည် ပါရစ်မြို့တော်၏ ဆင်ခြေဖုံးဖြစ်သော ‘စိန့်အင်တိုင်း’ ရပ်ကွက်ရှိ တစ်ခုသော လမ်းထောင့်တစ်ထောင့်တွင် အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှိ၏။

ထိုဆိုင်မှာ အခြားဆိုင်များ ထက် ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရှိ၍ ဆိုင်ရှင် ‘ဒီဖတ်’ဆိုသူမှာ အသက် ၃၀ ခန့်သာ ရှိသေး၏။

အသားမည်း၍ ဇက်ပိုးကြီးများ ဖီးထနေ၏။ သဘောကောင်းပုံရ၏။

သို့သော် တောင်သင့်ရုံမျှနှင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ၊ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသည့် လူစားမျိုးဖြစ်လေသည် ။

သူ၏ ဇနီး ‘မဒမ်မီဖတ်’ သည် သူဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာစဉ် ကောင်တာ၏ နောက်တွင် ထိုင်၍ နေလေသည် ။

ခင်ပွန်းသည် နှင့် ရွယ်တူဖြစ်၍ ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင် တောင့်တင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

မျက်လုံးများမှာ အတော် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို စူးစိုက်၍ မကြည့်တတ်ပေ။

သူ၏ လက်ကြီးများမှာ ကြီးမားလှ၍ လက်စွပ်ကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည် ။ မျက်နှာထား ‘တည်’ ပြီးလျှင် မျက်ခုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်

နှင့် မေးရိုးကြီးမှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်၏။ သို့ဖြင့် အလွန် ကုဋေရသူဖြစ်
လေသည် ။

မဒမ်ဒီဖတ်မှာ အအေးအနည်းငယ်မှ ခံနိုင်သူမဟုတ်သည့် အတိုင်း
သားမွေးအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထား၍ သူ၏ နားကွင်းကြီးများကို အပြင်သို့
ဖော်ကာ ... ရှောစောင်ကြီးတစ်ထည်ကို ကိုယ်ပေါ်၌ ထူထဲစွာ ရစ်ပတ်
ထားလေသည် ။ သူ၏ ရှေ့တွင် ထိုးလက်စ သိုးမွေးထည်တစ်ထည် ချ
ထားပြီးလျှင် ညာဘက်တံတောင်ဆစ်ကို ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးပေါ်၌ တ
င်ကာ သွားကြားထိုးလျက် ရှိရာမှ သူ့ယောက်ျားဝင်လာသောအခါ တစ်စုံ
တစ်ရာ ပြောဘဲ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်၏။

ဤသို့ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းမှာ ဆိုင်ထဲသို့ အရက်သောက်ရန် နောက်ထ
ပ် လူသစ်တစ်ယောက် ဝင်လာသည် ကို လှည့်၍ ကြည့်စေရန် သူ
ယောက်ျားအား အချက်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

သို့နှင့် ဆိုင်ရှင် ‘ဒီဖတ်’ သည် မျက်လုံးကစားရင်း ဆိုင်တွင်းသို့
အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ထိုင်
နေသော လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမပျို တစ်ယောက်ကို မြင်ရလေသ
ည် ။

ထိုနေရာများ တွင် အခြားသူများ လည်း ရှိကြ၏။ နှစ်ယောက်မှာ ဖဲ
ကစားနေ၍ အခြားနှစ်ယောက်မှာ ဒိုမီကစားနေကြပြီးလျှင် အခြားသုံး
ယောက်တို့ မှာ အရက်ကို တဖြည်းဖြည်း စစ်၍ သောက်နေကြလေသည်
။

ဒီဖတ်က ကောင်တာကို ဖြတ်သွားစဉ် ထိုင်နေသော လူကြီးသည် အ
နီးတွင် ထိုင်နေသော မိန်းမပျိုအား -

"တို့ တွေ့ချင်တဲ့ လူဟာ ဒီလူပဲကွဲ့ ..."

ဟု မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲဖြင့် ပြ လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဒီဖတ်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်အား မမြင်ဟန်ဆောင်ကာ ကောင်တာတွင် အရက်သောက်နေကြသူ သုံးယောက်အား စကားလှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

ထိုလူသုံးယောက်သည် အရက်ဖိုးများ ပေးပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်သွားကြသောအခါ မိန်းမပျိုနှင့်အတူ ထိုင်နေသော လူကြီးသည် ထ လာပြီးနောက် ဆိုင်ရှင်နှင့် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောရန် တောင်းပန်သေးသည်။

လူကြီးကား ... အခြားသူမဟုတ်။ ဝတ္ထုအစတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော ဘဏ်တိုက်မှ ကိုယ်စားလှယ်ကြီး ‘မစ္စတာဂျာဗစ်လော်ရီ’ ပင် ဖြစ်လေသည်။

"ပြောနိုင်ပါတယ် ... ခင်ဗျာ ..."

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဒီဖတ်သည် လူကြီးနှင့်အတူ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွား လေသည်။

သူတို့ စကားပြောဆိုနေသည် မှာ အချိန်မကြာလှသော်လည်း စကားပြောချိန်မှ စ၍ ဒီဖတ်မှာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ရှိနေပြီးလျှင် အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားနေဟန်ရှိ၏။ စကားပြော၍ တစ်မိနစ်မျှ မကြာသေးမီ ဒီဖတ်သည် ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

မစ္စတာဂျာဗစ်လော်ရီသည် မိန်းမပျိုအား လက်ပြ၍ ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

မဒမ် ဒီဖတ်ကား ... မျက်ခုံးမျှပင် မလှုပ်ဘဲ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော လက်ချောင်းများ ဖြင့် သိုးမွေးထည်ကိုသာ တွင် တွင် ကြီး သုံး

လျက်ရှိလေရာ ဘာကိုမျှ မမြင်လိုက်ရချေ။

မစ္စတာလော်ရီနှင့် မစ္စမင်းနက် တို့ သည် အရက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ ကြပြီးနောက် မလှမ်းကမ်းရှိ တံခါးဝင်းပေါက်တစ်ခုတွင် အရက်ဆိုင်ရှင် မွန်ဆီယာ ဒီဖတ်နှင့် ဆုံမိလေသည် ။

ထိုတံခါးပေါက်မှာ လူအမြောက်အမြား နေထိုင်သည့် အိမ်စုကလေး များ တည်ရှိရာ ဝင်းကြီး၏ အဝင်ဝပင် ဖြစ်၏။ သို့နှင့် သူတို့ သည် အိမ် တစ်ဆောင်သို့ တက်သွားကြ၍ လှေကားပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မွန် ဆီယာ ဒီဖတ်သည် သူ့သခင်ဟောင်း၏ သမီးဖြစ်သော မစ္စမင်းနက်၏ လက်ကို ရိုသေစွာ ဆွဲကိုင်နမ်းရှုပ် လိုက်လေသည် ။

သို့သော် ... ဤအပြုအမူကား သူ၏ မျက်နှာထားနှင့် မလိုက်အောင် ပင် ရှိနေတော့၏။ သူ့တွင် သဘောကောင်းသည့် အမူအရာမျိုးလည်း မ ရှိ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အမူအရာလည်း မရှိချေ။

လျှို့ဝှက်နက်နဲခြင်း၊ ဒေါသခက်ထန်ခြင်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း ခြင်း ... စသည် တို့ သည် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါင်းစပ်စုဝေး၍ နေသ ကဲ့သို့ ရှိ၏။

ဒီဖတ်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်က ထိုမိန်းမပျို၏ ဖခင်ဒေါက်တာမင်းနက် ၏ အစေခံဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

သူ၏ ဇနီးသည် မှာ သနားကြင်နာခြင်း ကင်းမဲ့သော မှူးမျိုးမတ် နွယ်တစ်ဦး၏ ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရသူ တောသူမတစ်ယောက်၏ ညီမ ဖြစ် ၏။

သူတို့ ၏ မောင်တစ်ယောက်မှာ ထိုဖျက်ဆီးသူများအား ကလဲ့စားချေရာတွင် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ ရရှာ၏။

မိန်းမပျို မစ္စမင်းနက်၏ ဖခင် ‘ဒေါက်တာမင်းနက်’ သည် လည်း ထို မျိုးမျိုးမင်းနွယ်တို့ ၏ မတရား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်မရှိဘဲ ၁၈ နှစ်တိုင်တိုင် ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။

ကိုယ်ပေါ်တွင် အသားဟူ၍ မကျန်တော့သကဲ့သို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ် ပေါက်ကာ စိတ်ကလည်း ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လျက် ရှိလေရာ သူ့ အား မြင်ရသူတိုင်း ကရုဏာမသက်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

လူဟု သာခေါ်ရသော်လည်း လူရုပ်မပီ၊ ဝိညာဉ်ရှိသော်လည်း အသိ ဉာဏ်တည်းဟူသော အလင်းရောင် လုံးဝကင်းမဲ့ကာ ‘အသက်ရှင်နေသ ည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်’ တစ်ခုသာ ဖြစ်တော့၏။

ဤသို့ဖြင့် သူ၏ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို တွေးလိုက်မိတိုင်း ဒီ ဖတ်ဇနီးမောင်နှံတို့ မှာ စိတ်ထဲတွင် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်ကာ ဒေါသမီး ထခဲ့ကြလေသည် ။

ဒေါက်တာမင်းနက် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာသောအခါ ဒီ ဖတ်တို့ လင်မယားက ကောင်းစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားခဲ့၏။

ထို့နောက် အထက်တန်းစားများ နှင့် မျိုးမတ်၊ မင်းဆွေ မင်းမျိုးတို့ အား မုန်းတီးနေသည့် သူတို့ အပေါင်းအဖော်များကိုသာ တွေ့ဆုံခွင့်ပေး ခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ် တည်းဟူသော မီးပွားကလေး မှာ ငြိမ်းသတ်၍ မရနိုင်သော မီးတောက်ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ သည် ။

မစ္စတာဂျာဗစ်လော်ရီက   ဒီဖတ်အား   တီးတိုးလေသံဖြင့်
မေးခွန်းထုတ်လေသည် ။

"သူ့ကို တစ်ယောက်တည်းပဲ ထားသလား ..."

"ဟုတ်ပါတယ် ..."

"သူ့သဘောအတိုင်း ထားရတာလား ..."

"ဒီလိုပဲ ထားမှ ဖြစ်မှာ မို့ ထားရတာပါ။ သူကတော့ အကျဉ်းထောင်က သူ့ကို ကျွန်တော် ခေါ်လာတုန်းက အတိုင်းပဲ ရှိနေသေးတာပါပဲ ခင်ဗျာ"

"သူ အတော်ကြီးပဲ ပြောင်းလဲနေသလား"

"ဪ ... ပြောင်းလဲနေသလားတဲ့ ... မေးမှ မေးပလေ ခင်ဗျာ ..."

ဤသို့ ပြောလိုက်ရင်း အရက်ဆိုင်ရှင် ဒီဗတ်သည် ဒေါသထွက်လာသဖြင့် နံရံကို လက်နှင့် ပုတ်လိုက်ရာ နှုတ်မှ တိုက်ရိုက်ဖြေလိုက်သည်ထက်ပင် သရုပ်ပါလှပေ၏။

မစ္စတာလော်ရီကား လှေကားကိုတက်ရင်း စိတ်လေးသည် ထက်လေး၍ လာမိ၏။

သို့နှင့် သူတို့ သည် လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ဒီဗတ်က သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သော့တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

မစ္စတာလော်ရီက အကျိုးအကြောင်း မေးသောအခါ ဒီဗတ်က ဒေါက်တာမင်းနက်သည် သော့ခတ်ထားသော အခန်းတွင်း၌ နေထိုင်လာခဲ့သည် မှာ အတော်ပင် အကျင့်ရနေပြီဖြစ်ရာ အကယ်၍ အခန်းကို သော့ခတ်မထားဘဲ ဖွင့်၍ ထားပါက စိုးရိမ်ရသောကြောင့် သော့ခတ်၍ ပိတ်ထားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြလေသည် ။

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ မစ္စမင်းနက်သည် အတော်စိတ်

လှုပ်ရှားပုံ ရပြီးလျှင် မျက်နှာတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော အမူအရာများ ပေါ်လာလျက် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်၍ လာသည်။ ။

သို့နှင့် မစ္စတာလော်ရီက အားပေးနှစ်သိမ့်စေလျက် ရှိလေသည်။ ။

"အားတင်းစမ်းပါ မိန်းကလေးရဲ့ ... ဖခင်ကြီးကို ဘယ်လိုကျန်းမာ ပျော်ရွှင်လာအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ် ဆိုတာ စိတ်ကူးစမ်းပါ ..."

ဒီဖတ်သည် တံခါးကို တမင် အသံမြည်အောင် သော့နှင့် ဖွင့်လိုက်ပြီး နောက် သူတို့ နှစ်ယောက် အား ... အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရန် လက်ပြလိုက်၏။

ထို့နောက် တံခါးကို ပိတ်၍ အတွင်းမှ သော့ခတ်လိုက်သည့်အခါလည်း တမင် အသံမြည်နိုင် သမျှ မြည်အောင် ခတ်လိုက်သည်။ ။

တံခါးပိတ်ပြီးနောက် ဒီဖတ်သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် အခန်းကို ဖြတ်ကာ ... ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တမျှ ရပ်လိုက်ပြီးနောက် နောက်သို့ ပြန်၍ လှည့်ကြည့် လိုက်လေသည်။ ။

သူတို့ ရောက်ရှိနေသည့် အခန်းကလေးမှာ ထင်းများ သိုလှောင်ရန် အတွက် ပြုလုပ်ထားသည့် 'သင်္ဘောကြမ်း' ဖြစ်၍ အလွန်မှောင်လှ၏။

ပြတင်းပေါက်တံခါးရွက် တစ်ဖက်မှာ ... အအေးဒဏ်မှ တတ်နိုင်သမျှ သက်သာရာ ရစေရန် အသေပိတ်ထား၍ အခြားတစ်ဖက်ကိုလည်း ဖွင့်သည် ဆိုရုံမျှ အနည်းငယ်ဟ၍ ထားလေသည်။ ။

သို့နှင့် ထိုအနည်းငယ်မျှ ဟ၍ ထားသော တံခါးရွက်ကြားမှ တိုးဝင်လာသည့် အလင်းရောင် ကလေးဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသူတစ်ယောက်သည် အခန်းအတွင်းရှိ အရာဝတ္ထုများကို ရုတ်တရက် မြင်ရန် ခဲ

ယဉ်းလေသည် ။

အမှောင်ထဲ၌ ကျင့်သားရနေသူသာလျှင် လိုအပ်သော အလုပ်တစ်ခုကို တိတိကျကျ လုပ်ကိုင် နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့နှင့်ပင် ထိုမှောင်လှသော သဘောကြမ်း အခန်းကလေး အတွင်း၌ လူတစ်ယောက်သည် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရ၏။

နှင်းပွင့်ကဲ့သို့ တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဒီဗတ်ရပ်နေသော ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ တံခါးပေါက်ကို ကျောခိုင်းကာ ... ခုံရည် အနိမ့်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ဖိနပ်တစ်ရန်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ချုပ်၍ နေလေသည် ။

*****